

сучасного міжнародного права, що забезпечує врегулювання міжнародних розбіжностей. Ситуація в зазначених галузях міжнародного права характеризується поширенням розбіжностей які мають характер не спору, а переслідування держав індивідами (або навпаки) задля притягнення до відповідальності та поновлення порушених прав. Таким чином, можна говорити, про те, що в сучасному міжнародному праві принцип мирного вирішення міжнародних спорів має бути щонайменше доповнений принципом захисту прав та інтересів суб'єктів міжнародних правовідносин.

Список використаних джерел

1. The Nuremberg Trial, Decision, 6 F.R.D. 69 : 1946. URL: <http://www.uniset.ca/other/cs4/6FRD69.html>.
2. Арановский К.В. *Государственное право зарубежных стран: Учебное пособие*. Москва : ИД "Форум" : Инфра-М, 2000. – 488 с.
3. Буткевич В.Г., Мицик В.В., Задорожній О.В. *Міжнародне право. Основи теорії* : підручник. / за ред. В.Г. Буткевича. Київ : Либідь, 2002. 608 с.
4. Пушмин Э. А. *Мирные средства разрешения международных споров*. Ярославль, 1981. – 79 с.

Федорович Ольга Василівна,

здобувач ступеня вищої освіти магістра
за спеціальністю «Психологія» ННІЗДН
Національної академії внутрішніх справ

ПОНЯТТЯ ТА КРИТЕРІЇ ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗДОРОВ'Я

Згідно з визначенням ВООЗ (Всесвітньої організації охорони здоров'я), здоров'я – такий стан людини, який характеризується не лише відсутністю хвороби чи фізичних дефектів, але й повним фізичним, душевним і соціальним благополуччям. Тому увага до проблеми психологічного здоров'я є цілком закономірною.

В історії психології ініціатива формулювання і розробки проблеми психологічного здоров'я по праву належить представникам психоаналізу (А. Адлер, К. Хорні, Е. Фромм) та гуманістичної психології (А. Маслоу, К. Роджерс, В. Франкл, Е. Еріксон).

Так, А. Адлер вважає, що компенсація почуття неповноцінності, притаманного всім людям, досягається за рахунок почуття спільності (приналежності до соціальної групи). Таке почуття за своїм сенсом перевершує будь-які індивідуалістичні прагнення, в тому числі й задоволення потреби в самоактуалізації. При цьому найбільш цінним є спільне прагнення групи людей до самовдосконалення. Згідно з його теорією, психологічне здоров'я залежить від того, наскільки людина здатна вирішувати три основних життєвих завдання: творчо працювати, дружити і любити [1].

К. Хорні обґрунтовує, що критерії психологічного здоров'я відмінні в різних культурах, причому кожна з них вважає, що

притаманні лише їй почуття і прагнення є єдино правильними (нормативними). Для Е. Фромма, психологічне здоров'я залежить від стану суспільства, відповідно, здоров'я/нездоров'я суспільства спонукає чи стримує розвиток особистості [4].

В гуманістичній парадигмі стрижнем психологічного здоров'я визначається прагнення людини залишатися самою собою, незважаючи на всі труднощі життя [2; 3]. Психологічно здоровою є людина, якій притаманні наступні властивості: позитивне ставлення до себе; оптимальний (індивідуальний для кожного) розвиток, самоактуалізація особистості; психічна інтеграція (автентичність, конгруентність); особиста автономія; реалістичне сприйняття оточуючих; вміння адекватно впливати на інших людей та ін. Сучасні гуманістичні психологи до зазначеного додають гармонію життєвих сил людини і специфічність життєвого простору, здатність до особистісного вибору і автономного розвитку. При цьому механізмами психологічного здоров'я стають здатність до прийняття рішень у напрямі майбутнього, готовність до змін і можливість бачити альтернативи, здатність ефективно використовувати свої ресурси та нести відповідальність за власний вибір.

Згідно з екзистенційною концепцією В. Франкла, справжнім критерієм психологічного здоров'я є лише прагнення до смислу – обґрунтованості свого існування [3]. Його доповнює Е. Еріксон: кожному етапу онтогенезу відповідає своя форма ідентичності, вони змінюють одна одну, рухаючись від тих, що вже «відпрацювали» своє призначення, до тих, що згодом повинні стати актуальними.

В сучасну психологію поняття «психологічне здоров'я» введене І. В. Дубровіною [5]. На її думку, психічне здоров'я не доповнює і не протистоїть, а нерозривно пов'язане з психологічним здоров'ям: перше стосується окремих психічних процесів, друге – особистості в цілому, перебуває в тісному взаємозв'язку з найвищими проявами духовності. Це дозволяє виділити власне психологічний аспект проблеми, на відміну від медичного, соціологічного та ін. Відповідно, психічне здоров'я визначає особливості розвитку психіки, психологічне – розвиток особистості, соціалізацію людини як суб'єкта діяльності.

На думку автора, психологічне здоров'я зумовлює: психічне здоров'я як результат повноцінного психічного розвитку і розвитку особистості; усвідомлення людиною особливостей свого психічного та особистісного розвитку; ставлення до усвідомлюваних психічних і особистісних особливостей; гуманістичну спрямованість особистості [5].

Критеріями психологічного здоров'я слід вважати: позитивне самовідчуття та самооцінку, позитивне сприйняття оточуючого світу, високий рівень розвитку рефлексії, прагнення поліпшувати ефективність діяльності, успішне проходження вікових і професійних криз, адаптованість до соціуму, якісне виконання основних соціальних, сімейних і професійних ролей.

Таким чином, психологічне здоров'я характеризує процес і результат нормального розвитку суб'єкта, межі становлення його індивідуальності відповідно для конкретного віку конкретної людини в сприятливих умовах. Психологічне здоров'я становить собою динамічну сукупність властивостей і якостей людини, що забезпечує гармонію між потребами особи і суспільства, орієнтацію особи на реалізацію своїх життєвих цілей.

Список використаних джерел

1. Адлер А. Наука жить: пер. с англ. Киев: Port-Royal, 1997. 288 с.
2. Роджерс К. Взгляд на психотерапию. Становление человека. М.: Прогресс, 1994. 480 с.
3. Франкл В. Человек в поисках смысла: пер. с англ. М.: Прогресс, 1990. 372 с.
4. Дубровина И. В. Практическая психология в лабиринтах современного образования: монография. М.: Моск. психол.-соц. ун-т, 2014. 464 с.
5. Дубровина И. В. Психическое и психологическое здоровье в контексте психологической культуры личности // Вестник практической психологии образования. 2009. № 3. С. 17–21.

Харченко Наталія Петрівна,

старший викладач кафедри теорії держави та права Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук;

Малахова Вікторія Вікторівна,

курсант навчально-наукового інституту № 1 Національної академії внутрішніх справ

КЛАСИФІКАЦІЯ СТРАТЕГІЧНИХ ПРАВОВИХ АКТІВ УКРАЇНИ

Концепції, стратегії, доктрини, плани, програми нині відіграють важливу роль в упорядкуванні суспільних відносин у різних сферах життєдіяльності суспільства та функціонування державних інституцій. Здебільшого вони вирізняються від «класичних» нормативно-правових актів як за формою, змістом, так й за порядком ухвалення та розроблення. Попри їх вагоме значення в механізмі правового регулювання, а також в правотворчій політиці України, слід визнати недостатній рівень їх дослідження в правовій доктрині України. Зважаючи на методологічну роль теорії держави та права, головним завданням якої є формування понятійно-категоріального апарату юридичних наук, а також розкриття особливостей правової природи різних феноменів, явищ, процесів та категорій, вважаємо за необхідне дослідити й окремі аспекти стратегічних правових актів, зокрема їх класифікацію.

Вагоме значення у розумінні цієї проблематики мають загальнотеоретичні праці С. Д. Гусарева, А. М. Завального,